

DEO OPTIMO MAX.
UNI ET TRINO,

VIRGINI DEIPARÆ, ET S. LUCÆ
Orthodoxorum Medicorum Patrono.

QUÆSTIO MEDICO-CHIRURGICA,

QUODLIBETARIIS DISPUTATIONIBUS
*manè discutienda, in Scholis Medicorum, die Jovis
tertiâ Aprilis M. DCC. XXXII.*

PRÆSIDE

M. NICOLAO ANDRY, DOCTORE MEDICO,
Regio Medicinæ Professore, & antiquo Facultatis Decano. *Autore.*

*An in Humeri Luxatione Ambe potius, quàm Scala, Janua,
Polyspastusque iteratò renovata?*

I.

SCALÆ aut Januæ usum in luxato humeri capite
reponendo ne censeas admittendum. Cave tamen
gallici cujusdam libri, *De morbis ossium*, Autori cre-
das, hancce reductionis methodum ideo vituperan-
ti, quòd puter, * 1°. ægrotantem Scalâ Januâve sus-
pensum ponderi suo tunc derelictum graviorem esse, si corpus

* Cap. 7.
de Luxat.
brachii,
p. 170.

A.

fit obesum, quàm ut funesta ex hoc pondere damna non subsequantur; 2°. In homine macilento levius econtrà corporis pondus esse, quàm ut sufficiens indè valeat extensio fieri. Quasi verò centum & quinquaginta libræ quas penderet homo macilentus certæ cujusdam staturæ, sufficienti extensioni peragenda impares esse possint, centum autem duntaxat libræ quas penderet homo obesus minoris staturæ, tam grande tamen pondus efficerent, ut maxima indè damna subsequerentur. Nemo enim negabit corpus obesum minoris ponderis esse posse quàm macilentum, si obesum minoris sit staturæ, macilentum item majoris ponderis esse posse quàm obesum, si macilentum staturæ sit majoris; adeoque absurdum omnino est hîc obesitatis solummodò & maciei rationem habere, nullam staturæ. Præterea si cuidam homini haud satis ponderoso humerum Scalâ aut Januâ reponere meditatur Chirurgus, quid obstat quominus illius hominis pondus augeatur superadditi cujusdam ponderis auxilio, quemadmodum suadet Hippocrates de quadam huic satis analogâ reponendi humeri methodo sermonem faciens, quæ in collocando supra alterius hominis humerum ægroto consistit. Æger, inquit, levior si sit, illi ex posteriori parte appendatur levis quidam puer *ὡς δὲ ἄγαν κοῦτος ἢ ὁ ἀνδρῶν πορ, περισπιρμαδῆται τοῦτου ὀπίσθεν τῆς κούφης πλάτης*. Adde quod, uti monet idem Hippocrates, & experientia comprobatur, * difficilius in carnosus & obesis articulus elabatur, ægriusque restituitur; in macilentis verò & facilius excidit, & facilius reconditur: adeoque ex hâc majori aut minori ad reductionem facilitate, fit ut majus in genere pondus conveniat homini carnosus & obeso supra Scalâ aut Januam posito, minùs autem macilento, dummodò, ut suprà innuimus, staturæ ratio semper habeatur. Quantoperè igitur errat Autor ille Chirurgus, existimans quemlibet macilentum Scalâ aut Januâ suspensum semper esse leviolem, quàm par est, obesum verò semper graviolem, atque indè ansam arripiens criminandi hanc reductionis methodum;

* Hippo-
crat. de
Artic.

II.

QUID è Scalæ aut Januæ usu timendum occurrat, is certè parùm pensitavit, qui alia quàm commentitia illa ab Autore isto supposita mala ex illarum usu oriri non perce-

perit. Namque si luxatio extrorsum est aut introrsum, tunc corporis mole supra Scalam aut Januam sibi derelictâ, & per ligamenta atque musculos è summo Humero suspensâ, necesse est Humeri caput sursum evehatur vi ponderis, quo reliquum corpus deorsum trahitur, adeòque ad cavitatem non solum non accedat, sed ab eâ magis ac magis secedat, tumque musculis & ligamentis vi majori illatâ, reductio fieri nullo pacto possit. Quin imò si supponatur Humeri caput dilaceratione quâdam infra capsulam factâ, exiliis, deindeque vel retrorsum vel antrorsum assurrexisse, opus erit ut Chirurgus illud caput deorsum repellat, ad illud idem in capsulam adigendum. Verum quânam ratione id præstare poterit, cum propter corporis pondus magis ac magis à loco lacerato, utpotè infra posito, caput Humeri secedat, per quem tamen locum illud idem caput redire oportet? Superest ergo eam luxationem, ubi brachii caput deorsum hæret, solam esse, quæ Scalæ Januæ auxilio reduci possit. At cum ossis caput sub Glene cavitate tunc delapsum reperiatur, inde fit ut, statim atque Corporis truncus labitur, Glenes crepido inferior caput ossis graviter offendat, maximâ hinc suboriente confusione, vasisque sub Alâ constitutis ingenti clade superveniente.

III.

USUI esse prædicto in casu Janua ut posset, planum declivè superiori ejus margini ita foret adaptandum, ut brachium agrotantis elevatum, atque huic plano secundum ipsius longitudinem alligatum, teneretur. Tum enim corpus deorsum ruendo, cavitatem Scapulæ versus Humeri caput adducere, eamque huic capiti restituere valeret. Sed hâc cautione licet adhibita, arduum tamen omnino esset, vel peritissimo Chirurgo, debitam musculorum rationem habere, quos nimia jam tensio laxisset. Si Januæ vel Scalæ usus periculosus adeò evadit, cur ergo quibusdam in luxationibus prodesse idem aliquando deprehenditur? facilis responsio est: Dum enim Scalæ aut Januæ adaptare Humerum tentat Chirurgus, accidit quandoque propter varios motus, quibus tum agi brachium necesse est, fieri in musculis extensionem, cujus ope brachium pondere corporis adjutum, quasi sponte suâ in suum locum regreditur; adeo ut hujus re-

4

ductionis beneficium casui potius, quam Scalæ aut Januæ re-
ferri debeat acceptum.

IV.

AMBEN damnat idem Autor gallici tractatûs *De mor-
bis Ossium*; at rem damnat sibi prorsus ignotam: Est enim
machina hæc præstantissima, cum luxatio aut antrorsum, aut
retrorsum est; tùm quippe Ambe adhibitâ, revocari potest
Humerus eâdem, quâ excessit, viâ; quod maximi momenti est;
quandoquidem per aliam revocari non potest os illud, quin
malè admodum afficiantur muscoli nimîa jam distensione ve-
xati. Si quodam in casu noxium quid ex hujus machinæ usu
potest contingere, tùm solummodò timendum hoc est, cum
Humerus sub Alâ luxatus ibidem firmatur; tali enim in casu
Ambes angulus summum Humerum in Glenes marginem validè
pellens, contusionem quamdam vehementi hâc pulsione parere
potest. Præterea cùm luxatio deorsum est, Ambe brachium
adhuc deprimit, hacque depressione vim infert non mediocrem
Deltoidi & Supraspinato, validiori jam tractione laborantibus.
His exceptis casibus magnæ opus est Ambe. Hanc tamen præ-
fatus Autor ideo vituperat quòd, rem cortice tenus conside-
rans, os Humeri putet* hâc machinâ ad cavitatem antea pelli,
quàm debita extensio peracta sit. At quantum hallucinatur
ille! Id quod timet mali neque accidit in luxationibus quæ
antrorsum fiunt, neque in iis quæ retrorsum: quin etiam neque
in luxationibus sub Alâ contingentibus. Tum enim ossis caput
nullatenus ad Glenem antè pellitur, quàm extensio peracta sit;
sed sursum simpliciter & extrorsum fertur. Adde quod hic
pulsionis motus eâ duntaxat proportionem fit, quâ extensio. Bra-
chium namque eodem tempore, vi motûs ab Ambe impertiti,
protrahitur.

* Cap. 7°.
de Luxatio-
ne brachii,
pag. 177.
178.

V.

MACHINAM tractoriam Polyspastum dictam; quæ
jam obsoleverat, quamque Chirurgus quidam perficere
non ita pridem conatus erat, hanc iterum renovare atque
adaugere molitus est idem Autor libri *De morbis Ossium*. Hanc
autem Polyspastum iteratò renovatam laudibus extollit Chi-

rurgus iste tanquam inventum ad luxationes Humeri reducendas aptissimum, omnibusque numeris absolutum. At quid de cruciatu quem infert musculis hæc machina crudelis, quid de casibus ubi ipsimet reductioni impedimento est, dicendum hinc non esset? Id tantum animadvertere satis sit: 1º. Constrictionibus nimis vasa sic strangulari, musculosque adeò contundi, ut omni actione & vasa & musculi indè orbeantur. Laqueus autem quo hanc machinam interpolavit hic Chirurgus, quemque inferiori Humeri extremo applicari curat, tam aptus est, ut nihil aptius, ad has strangulationes & contusiones efficiendas, quemadmodum tristi eaque frequenti experientiâ compertum est. 2º. si antrosum v. g. aut retrorsum luxatum est brachium, tum ejusdem Autoris laqueus alter qui retinaculi vicem gerit, quique dum multiplices reductionis nifus hanc machinâ sunt, supra Humeri caput incumbit, illud idem caput versus eum locum undè reduci debet, miserum in modum pellit. 3º. Si luxatio deorsum sit, tum laqueus iste Pectoralem majorem & Latissimum Dorsi sursum pellendo, illuc etiam Humerum pellit, atque dum hæc pars sic sursum pellitur, nifus machinæ Deltoidem & Supraspinatum, jam ultra quam par est distensos, vi summâ adhuc distendit, quod horrendis infandisque cruciatibus ægrotantem exercet. Debita musculorum ratio hinc haberi ut posset, machinam, quâ de agitur, oporteret ita elevatam esse, ut angulum obtusum cum ægrotantis corpore efficeret. At heu! Præcipit Chirurgus iste * 1º. ut æger in sedili collocetur duos pedes alto, & latus sanum sedilis dorso fulcitum habeat; 2º. Ut inferius machinæ extremum supra pavimento incumbat. ** Tali autem situ fieri non potest quin musculi Deltoides & Supraspinatus, quos vel minima tensio torquet, deorsum crudeli ratione non trahantur. Quibus omnibus perspicere facile est Polyspastum sic iteratò renovatam longè deteriore esse Scalâ, Januâ, atque Ambe, nocivamque omninò existere; Ambem verò his tribus omni ex parte præstare. Porro cum hæc Polyspastus iteratò renovata machina sit, nedum non simplex, sed adeò complexa, ut non-nisi longâ verborum serie describi valeat, hujus certè Hippocratici moniti hinc meminisse haud absolum: *Αισχροὺν μὲν τοὶ καὶ ἐν πάσῃ τέχνῃ, καὶ οὐκ ἥκιστα ἐν ἰατρικῇ, πολὺν ὄχλον, καὶ πολλὴν ψῆφον, καὶ πολλὸν λόγον παρασκόντα, ἔπειτα μηδὲν ἀφελῆσαι. Turpe est in omni quidem Arte, sed præcipuè in Arte medendi, multum adhibere*

* Cap. de
luxat. bra-
chii, p. 207.
** pag. 211.

* Hipp.
de Artic.

*negotium, multum apparatus & spectaculum, multa verba, tandemque nihil opis adferre.**

Ergo in Humeri Luxatione Ambe potius, quàm Scala, Janua, Polyspastusque iteratò renovata.

DOMINI DOCTORES DISPUTATURI.

M. Franciscus Mery.

M. Ludovicus - Hieronymus
Cofnier.

M. Franciscus Picoté de Belestre.

M. Joannes - Baptista Dubois,
Scholarum Professor, Serenissimæ Principis Primæ Donariæ de Comy Medicus, Regius Lector & Professor Medicinæ.

M. Ludovicus - Joannes le Thiculier Regis Consiliarius, & in Majori Consilio Medicus ordinarius.

M. Franciscus Afforty, antiquæ Facultatis Decanus.

M. Guillelmus - Josephus de l'Epine.

M. Nicolaus le Roy de S. Aignan.

M. Germanus Preaux, antiquæ Scholæ Magister.

Proponebat Parisiis, ROBERTUS-HUBERTUS LINGUET,
Remensis, Baccalaureus Medicus, A. R. S. H. 1732.
à sextâ ad meridiem.